

Sygn. akt V.2 Ka 434/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 października 2014 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach

V Wydział Karny Ośrodek Zamiejscowy w Rybniku

w składzie:

Przewodniczący: SSO Jacek Myśliwiec

Sędziowie: SSO Janusz Chmiel

SSO Sławomir Klekocki (spr.)

Protokolant: Monika Maj

w obecności Wandy Ostrowskiej Prokuratora Prokuratury Okręgowej

po rozpoznaniu w dniu 6 października 2014 r.

sprawy:

E. P. /P./

syna S. i J.

ur. (...) w miejscowości C.

oskarżonego o przestępstwo z art. 207 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Jastrzębiu Zdroju

z dnia 20 maja 2014 r. sygn. akt II K 334/12

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelację jako oczywiście bezzasadną;

II. zasądza od oskarżonego E. P. na rzecz oskarżycielki posiłkowej T. P. kwotę 420,00 (czteryście dwadzieścia) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa adwokackiego w postępowaniu odwoławczym;

III. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa wydatki za postępowanie odwoławcze w kwocie 20,00 (dwadzieścia) złotych i obciąża go opłatą za II instancję w kwocie 120,00 (sto dwadzieścia) złotych.

Sygn. akt V.2 Ka 434/14

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 20 maja 2014 r. Sąd Rejonowy w Jastrzębiu Zdroju uznał E. P. za winnego tego, że w okresie od sierpnia 2011 roku do 13 lutego 2012 roku w J. poprzez wszczynanie awantur domowych, nadużywanie alkoholu,

wyzywanie słowami wulgarnymi znęcał się psychicznie nad żoną T. P. czym wyczerpał znamiona występku z art. 207 § 1 kk i za to na mocy art. 207 § 1 kk skazał go na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Sąd na zasadzie art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk warunkowo zawiesił względem oskarżonego wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności na okres próby wynoszący 2 lata.

Na podstawie art. 72 § 1 pkt 1 kk Sąd zobowiązał oskarżonego w okresie trwania próby do informowania kuratora o przebiegu próby.

Sąd na mocy art. 73 § 1 kk oddał oskarżonego w okresie trwania próby pod dozór kuratora sądowego.

Na zasadzie art. 627 kpk Sąd zasądził od oskarżonego na rzecz oskarżycielki posiłkowej T. P. koszty zastępstwa adwokackiego z tytułu udziału jej pełnomocnika w sprawie kwotę 1200,00 złotych.

Sąd na podstawie art. 627 kpk w zw. z art. 2 ust. 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 roku Nr 49 poz.223 z późn. zm.) zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty postępowania obejmujące wydatki w kwocie 635,25 złotych oraz opłatę w wysokości 120,00 złotych.

Apelację od tego wyroku wniósł obrońca oskarżonego E. P. zaskarżając wyrok w całości zarzucając :

1. obrazę przepisów postępowania karnego mającą wpływ na treść orzeczenia:

- art. 4 kpkp , art. 5 § 1,2 kpk i art. 410 kpk przez oparcie orzeczenia o winie i zamiarze oskarżonego tylko na dowodach obciążających i pominięciu dowodów korzystnych dla oskarżonego bez należytego uzasadnienia dlatego dowody te zostały ominięte oraz poprzez rozstrzygnięcie nie dających się usunąć wątpliwości co do charakteru i intensywności konfliktu między małżonkami na korzyść oskarżonego.

- art. 7 kpk polegającą na dowolnej, a nie swobodnej ocenie zebranego materiału dowodowego, co skutkowało wyciągnięciem wniosków sprzecznych z zebrany materiałem dowodowym,

- art. 92 kpk poprzez pominięcie okoliczności na korzyść oskarżonego w postaci zeznań świadków, wyjaśnień oskarżonego,

- art. 170 § 1 kpk poprzez niesłuszne uznanie, iż wnioskowany dowód z protokołów rozpraw Sądu okręgowego w Gliwicach II Wydział ośrodek Zamiejscowy w Rybniku o sygnaturze sprawy II RC 95/12, a także dowód z ponownego przesłuchania wnioskowanych świadków nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy.

- art. 170 § 1 kpk poprzez niezasadne oddalenie dowodu z płyty CD z nagraniem monitoringu jako nie mającego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy,

-art. 7,410,424 § 1 kpk poprzez oparcie wyroku na nieistniejącym materiale dowodowym w postaci nie istniejącej obdukcji sądowo – lekarskiej (k - 5), obdukcji sądowo-lekarskiej (k - 8), wykaz interwencji Policji (k- 9 -10),

- art. 366 § 1 kpk polegające na zaniechaniu wyjaśnienia istotnych okoliczności sprawy, związanych z negatywnym nastawieniem świadków do osoby oskarżonego, a także wskazanych dowodów z kart sprawy Sądu okręgowego w Gliwicach Ośrodek Zamiejscowy w Rybniku Wydział Cywilny sygnatura akt II RC 95/12 w wyniku czego doszło do wadliwego przypisania winy oskarżonemu,

- art. 424 § 1 kpk poprzez nieprzeprowadzenie analizy faktów przemawiających na korzyść oskarżonego i podanie za udowodnione faktów nieustalonych w toku postępowania dowodowego, które miały potwierdzić winę i zamiar oskarżonego,

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, a mający wpływ na jego treść , polegający na uznaniu, że zgromadzone w sprawie dowody dają jednoznaczną podstawę do uznania, iż oskarżony w okresie

opisanym w wyroku dopuścił zarzucanego przestępstwa znęcania psychicznego nad pokrzywdzoną podczas gdy prawidłowa ocena dowodów wykazuje wzajemność nagannych zachowań oskarżonego i pokrzywdzonej względem siebie co w rezultacie wyklucza przyjęcie przestępstwa z art. 207 kk.

Podnosząc te zarzuty wnosił:

O zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu względnie o uchylenie wyroku i przekazania sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Ponadto wnosił o dopuszczenie dowodu z:

- zaświadczeń o pobieranej emeryturze E. P.

- postanowieniu o umorzeniu dochodzenia 2 Ds. 80/14

- wyroku Sądu Rejonowego w Jastrzębiu –Zdroju z dnia 11 czerwca 2014 roku sygnatura akt II K 67/14.

Sąd Okręgowy zważył co następuje :

Apelacja obrońcy nie zasługuje na uwzględnienie a podniesione w niej zarzuty i wnioski są nie trafne. Podniesiony w apelacji zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku jest nie trafny. Tymczasem " zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku może okazać się trafny tylko wówczas, gdy podnoszący go w apelacji zdoła wykazać sądowi orzekającemu w I instancji uchybienie przy ocenie zebranego w sprawie materiału dowodowego, polegające na nieuwzględnieniu przy jej dokonywaniu - tak zasad logiki, wskazań wiedzy oraz doświadczenia życiowego, jak też całokształtu ujawnionych w sprawie okoliczności (art. 410 kpk). W sytuacji, w której takowych uchybień on nie wykazuje, poprzestając (co jest bardzo częstym zjawiskiem) na zaprezentowaniu własnej, nieliczącej się (na ogół) z wymogami tegoż art. 410 kpk, nie sposób uznać, że rzeczywiście Sąd I instancji dopuścił się przy wydaniu tego zaskarżonego orzeczenia tego rodzaju uchybienia." (wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 27.04.2006 r. II AKa 80/06 Lex nr 183575). Sąd rejonowy w przedmiotowej sprawie wskazał dowody, na których oparł swoje ustalenia jednocześnie wskazując przesłanki którymi się kierował odmawiając wiary dowodom przeciwnym przy czym dokonanych ustaleń dokonał zgodnie z zasadami swobodnej oceny dowodów. Obrońca oskarżonego w swojej apelacji wskazuje, że wyjaśnienia oskarżonego zasługują na wiarę powołując się na zeznania P. P. (2), M. W. (1), J. S., L. K., A. P. i A. S. które jego zdaniem wskazują, że to ze strony pokrzywdzonej dochodziło do nagannego zachowania wobec oskarżonego. To właśnie pokrzywdzona w czasie awantur była stroną przeważającą nigdy nie pozostawała obojętna na zaczepki męża i odpowiadała mu w sposób agresywny. Jednak sąd rejonowy w swoim uzasadnieniu bardzo dokładnie omówił w/w zeznania świadków i dlatego niektórym zeznaniom nie dał wiary. Jeżeli chodzi o zeznania świadków P. P. (2) syna stron i jego żoną A. P. to ich zeznania potwierdzają zachowanie oskarżonego wobec pokrzywdzonej tak jak opisywała to ona w swoich zeznaniach. Zeznania świadków , M. W. (2) ,L. K., J. S. są na tyle lakoniczne, że jak słusznie sąd I instancji zauważył świadkowie ci spotykali się z oskarżonym poza domem, nie odwiedzali się w mieszkaniach bez udziału pokrzywdzonej. Słusznie sąd rejonowy ustalił, że świadkowie ci nie mieli możliwości aby w sposób wiarygodny zaobserwować zachowanie stron wobec siebie, skoro nie widzieli oskarżonego i pokrzywdzoną razem. Sąd rejonowy dokonał oceny dowodów zgromadzonych zarówno w toku postępowania przygotowawczego jak i sądowego w sposób bezstronny, nie przekraczając granic swobodnej oceny dowodów, a przy tym uwzględnił zasady doświadczenia życiowego, a swój pogląd na ostateczne wyniki przewodu sądowego przekonująco uzasadnił w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku .Tym samym zarzuty podniesione w apelacji obrońcy oskarżonego j mają w ocenie Sądu Okręgowego charakter czysto polemiczny i sprowadzają się do negowania właściwych ocen i ustaleń sądu, przeciwstawiając im własne oceny i wnioski, które w żadnym razie nie mogą podważyć trafności rozstrzygnięcia sądu rejonowego. Sąd Okręgowy nie dopatrywał się naruszenia przepisów art. 4, 7 kpk jak zarzucał to w swojej apelacji obrońca oskarżonego. Wskazać należy, że wyrażona w art. 4 kpk zasada obiektywizmu nie polega na obowiązku interpretowania materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie jedynie na korzyść oskarżonego. Zasada ta nakazuje zachowanie obiektywnego stosunku do stron procesowych i do obiektywnej oceny wszystkich dowodów zgromadzonych w sprawie. Jeżeli chodzi o przepis

art. 7 kpk stanowi on, iż organy postępowania kształtują swe przekonanie na podstawie wszystkich przeprowadzonych dowodów, ocenianych swobodnie z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. Sąd I instancji nie dopuścił się jak sugeruje w swojej apelacji obrońca oskarżonego obrazy przepisów postępowania art. 7 kpk, ponieważ dokonana przez sąd rejonowy ocena zgromadzonych w sprawie dowodów była bezstronna, rzetelna i kompleksowa. ". Na ocenę zgromadzonego materiału dowodowego przez sąd rejonowy nie ma wpływu błędne powołanie się przez niego w swoim uzasadnieniu na wyjaśnienia oskarżonego I. T., obdukcji lekarskiej, obdukcji sądowo lekarskiej i wykazu interwencji, skoro zarzuca się popełnienie oskarżonemu znęcanie psychiczne a te dowody nie istnieją w materiale dowodowym , jedynie przez niedopatrzenie zostały wklejone do przedmiotowego uzasadnienia. Również nie trafny okazał się zarzut obrazy art. 170 § 1 kpk tj. nie dopuszczenia dowodu z protokołów rozpraw SO w Gliwicach II Wydział Ośrodek Zamiejscowy w Rybniku o sygn. akt II RC 95/12 a także dowód z ponownego przesłuchania wnioskowanych świadków albowiem obowiązuje w procesie karnym zasada bezpośredniości skoro wnioskowani świadkowie byli przesłuchani na rozprawie przez sąd rejonowy to nie celowe jest ponowne przesłuchiwanie tych świadków. W procesie karnym sąd karny rozstrzyga samodzielnie zagadnienia faktyczne i prawne i nie jest związany rozstrzygnięciem innego sądu lub organu. W tych okolicznościach w ocenie Sądu Okręgowego nie ulega wątpliwości, iż zachowanie oskarżonego E. P. wyczerpało znamiona zarzucanego mu czynu z art. 207 § 1 kk. Ponieważ apelacja obrońcy oskarżonego skierowana jest co do całości orzeczenia, obowiązkiem Sądu Okręgowego jest również sprawdzenie, czy wymierzona oskarżonej kara nie jest rażąco surowa. W niniejszej sprawie sąd I instancji wymierzając oskarżonemu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 2 lat nie naruszył zasady i dyrektywy wymiaru kary określone w art. 53 kk. Przy wymiarze kary sąd rejonowy miał na uwadze zarówno przesłanki negatywne jak i pozytywne dotyczące oskarżonego. Dolegliwość tej kary nie przekracza zdaniem sądu odwoławczego stopnia winy oskarżonego, mając na uwadze jego dotychczasową nie karalność i prawidłowo realizuje cele zapobiegawcze w zakresie prewencji indywidualnej jak i ogólnej. Z tych też względów nie uznając zasadności zarzutów apelacji obrońcy oskarżonego nie podzielając przytoczone na ich poparcie argumentów Sąd Okręgowy zaskarżony wyrok utrzymał w mocy. Sąd odwoławczy zasądził od oskarżonego na rzecz T. P. zwrot kosztów zastępstwa adwokackiego w postępowaniu odwoławczym w stosownej wysokości. O kosztach sądowych orzeczono po myśli art. 636 § 1 kk.